

Ștefan la moarte

Dimitrie Bolintineanu

Ștefan, domnul țării, pe cei mai mari unește
La Suceava veche și-astfel le vorbește:
- "Fiul meu cel june! Voi, români doriți!
Moartea mă culege dintr-ai mei iubiți.
Dorul pentru viață nu mă-ntristă foarte;
Omul chiar când naște face-un pas spre moarte.
Viața-i ca fantasma cu chipul plăpând
Ce prin nopți s-arată și se stinge blând.
Omu-i ca un vierme ce-n țărână pare
Un minut vederii și, lucind, dispare.
Dar mă-ntristă foarte norul furtunos
Ce pe cerul țării trece neguros;
Soliman ce mâine poate se prepară
A lovi cu moarte draga noastră țară.
Ungurul cel falnic se supune lui.
În poloni credință nu mai poți să pui.
Un pilot cu minte prin furtuna tare
Nu desface toate pânzele ce are.
Astfel pân' ce fieru-i nou să-l încercăm,
Cu temeiuri bune țara să-nchinăm.
Iar de-ar vrea să surpe legi și dalbe date,
Să muriți cu toții pentru libertate!
Nimeni nu e în lume mai disprețuit
Ca cel rob ce poartă jugul mulțumit,
Nimic nu ne-nsuflă hulă ca poporul
Ce dorește viața cu robia, dorul!
E mai demn, mai nobil, oameni și pământ
Fața lor să-și schimbe sub un dalb mormânt,
Decât în robie neamul să trăiască
Și de-a lui rușine lumea să roșească!"